

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

Quam multipliciter Christus nobis fit signum, cui contradicitur, Sermo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

ca vidua carnales illi Evangelici, discant eam imitari, audiantque vel in-
uiti Evangelium eius opera & studia bona commendare (propterea enim
tam diligenter describuntur) atque prophetiae donum illis tribuere. Ideo
enim bonis actibus & observationibus scripta introducitur, ut ex prophe-
tia dono digna fuisset, & quae Christum praedicaret, crederetur. Sexta con-
ditio Annae narratur, quod obsecrationibus in templo vacauerit. Iam di-
ctum est supra, quod ieiunijs & orationibus aptam se fecerit, quae à Spiritu
sancto imbueretur. Est enim laus, gratiarum actio, oratio quoque in multi-
plici etiam genere gratissimum Deo sacrificium.

Et haec ipsa hora superueniens confitebatur Domino, &
loquebatur de illo omnibus, qui expectabant redemptionem
Israel.

Septima hic eius conditio laudatur, quod donum habuerit prophetiae.
Loquebatur enim omnibus expectantibus redemptionem Israel, hoc est,
consolabatur & roborabat in spe & expectatione firmae eos, qui Herodis
tyrannide grauati, expectabant liberationem Israel per Christum. Hanc
itaque Christum adesse iam natum, qui redempturus esset Israel, praedica-
bat. Reuera enim per Christum liberati sumus ac redempti, licet non à tem-
porali subiectione & seruitute, cuiusmodi Iudaeorum multi expectantes
frustra credebant, sed à captiuitate peccati, & tyrannide diaboli.

Et ut perfecerunt omnia secundum legem Domini, reuerfi
sunt in Galilaeam, in ciuitatem suam Nazareth. Puer autem
crescebat & confortabatur plenus sapientia, & gratia Dei e-
rat in eo.

Non modo tantum, sed ab initio quoque conceptionis suae sapientia fuit
plenus puer Iesus, qui nihil idcirco potuit agere vanum aut inhonestum.
Et gratia Dei (quae illi data est absque mensura) erat in illo. Dicitur est autem
ab Evangelista proficere, non in astutia sermonis, non honoribus & diui-
tijs, sed virtute & gratia, quae magis quotidie in eo lucebant. Iuxta enim
tatem permittit semper sapientiae plus erumpere, quo sese & manifestaret
mundo, & attemperaret atati. Itaque non sapientia creuit, sed qua semper
plenus erat sapientia, hanc foras magis ac magis paulatim exhibuit puer Ie-
sus, in secula benedictus, Amen.

SERMO IN EADEM DOMINICA.

Quam multipliciter Christus nobis sit signum, cui contra dicitur.

Hic positus est hic in ruinam, & in resurrectionem multorum in Israel, & in sig-
num cui contra dicitur. Lucae II. Simoni sancto & seni legimus reuela-
tum & promissum (haud dubium pro magno eius desiderio videndi
Christum) non visurum illum mortem, nisi videret Christum Domini.
Annosus itaque quem diu expectauerat, ubi tandem illum adesse sentiret,
in spiritu venit ad templum. Venit quidem corpore, sed in spiritu venisse
dicitur, eo quod descendente aut impellente, quo Christum esse in templo cog-
nouit. Spiritu venit, quia spiritali cogitatione, qua praeter Christum tunc
nihil

VI.

VII.

Luc. 2.

Ioan. 3.

In spiritu ve-
nisse in tem-
plum qui dicitur
eatur simon.

Luc. 2.

nihil cogitabat aliud, & in Deo absorptus in templum venit, Christumque infantem in exultatione spiritus exosculans, & castissimo sibi amplexu attingens, quasi Dominum à promisso absolueret, dicit: *Nunc dimittis Domine seruum tuum in pace. Qui viderunt oculi mei salutare tuum.* Hæc verba causam quare Dominum promissi absoluerit, indicant. Fateatur enim sibi fidelissimè, quod promissum fuerat, impletum. Atque ideò diutius viuere non desiderans, cum quod optauerat, propter quod diutius quoque vixerat, iam sibi concessum etiam ipse fateretur, dicit: *Nunc dimittis Domine seruum tuum in pace.* Prophetauit autem Maria futurum, vt is in resurrectionem & in ruinam foret multorum positus. Erat enim Christus lapis sine manibus excisus, lapis, inquam, offensionis, & petra scandali in via omnibus expositus, in quem multi impegerunt, alij ad salutem, alij ad damnationem. Attulit quidem omnibus causam & precium salutis, nulli tamen ipse prebuit damnationis: quamuis multi eam sibi ipsi sua malicia sumperint: quare occasionaliter positus dicitur in ruinam multorum. Huiusmodi simile quid apud Ioannem legitur: *In iudicium ego in hunc mundum veni, vt qui non vident, videant, & qui vident, ceci fiant.* Propterea certè Christus venit, vt non videntes omnes illuminaret. Verum, quia multi ad hanc lucem venire noluerunt, sed tenebras suas prætulere lucem, dum se videre putabant, ceci facti sunt. Venit etiam Dominus in signum nobis positus, ad quod affectionum nostrarum iaciamus sagittas, ad quem aspiremus, & quem imitemur: sed contradicimus huic signo. Est enim primo positus nobis in signum paupertatis & contemptus rerum caducarum. Idè pastoribus dixit Angelus: *Et hoc vobis signum: inuenietis infantem in pannis inuolutum, & positum in præsepio.*

Danie. 2.
Psalm. 117.
Esaie 12.
Matth. 23.
1 p. ch. 1.
Acto. 4.
1. Pet. 2.

Ioan. 9.

In signum
quibus p. fi-
tus fuit
Christus.

I.
Luc. 2.

Vide hic in Christo paupertatem & omnium rerum mundanarum contemptum. Quid tenero infanti necessarium non deficit? Hoc signo nos voluit erudiri. Sed signum est cui mundus contradicit vniversus. Quis enim aut quotus est, qui non mundi quærat opes, qui non honores ambiat, aut qui non carnis quærat delicias? *Fruamur* (aiunt quidam) *bonis à iuuentute, quoniam hac est pars nostra,* & reliqua quæ ibi in libro Sapientiæ horum personam figurant. Secundo, est nobis positus in exemplum virtutum & operum omnium bonorum, tanquam signum seu chorda atque regula, qua dirigimur in operibus bonis. Proinde, dum discipulis pedes lauisset, non solum de hoc humilitatis opere, verum etiam de alijs quibuslibet loquens, dixit: *Exemplum de di vobis, vt quemadmodum ego feci, ita & vos faciatis.* Hoc est signum seu exemplar, de quo Moïsen Dominus commonefacit: *Omnia, inquisiens, fac secundum exemplar, quod tibi in monte monstratum est.* Montem Christum intelligimus, iuxta illud: *Erit mons domus Domini in vertice montium, & eleuabitur super colles, & fluent ad eum omnes gentes.* At in hoc signo Christo contradicunt plurimi. Nonne hodiè omnes gloriantur se Christianos, imò & Evangelicos? Sed respondetur multis, quod ore cõfitentur se nosse Deum, factis autem negant; Nolunt aduertere illud Ioannis, *Qui dicit se esse Christi, debet sicut & ipse ambulauit, ambulare, Non aduertunt Christum loquentem: Quid dicitis mihi, Domine, Domine, & non facitis quæ dico? Itemque: Qui seruat mandata mea, & facit ea, ille est qui diligit me: Non dicit, qui legit ea, non dicit, qui prædicat, sed qui facit ea, hoc est, qui opere explet. Tertio, positus est in*

Sapient. 2.

II.

Ioan. 13.

Exod. 15.

Hebr. 8.

Esaie 2.

Mich. 4.

Ad Tit. 4.

1. Ioan. 2.

Matth. 7.

Luc. 6.

Ioan. 4.

est in

est in signum sanitatis, quomodo in figura est Mosi dictum: *Fac serpentem* III.
anem, & pone eum pro signo. qui percussus inspexerit eum, vivet. Ita Christus in Numer. 21.
 passione nobis signum positus est, ut quisquis fide incurrat illum, salvetur.
 Omnes enim morbo Adæ, hoc est, originali laboramus peccato, à quo nun-
 quam liberabimur, sed peribimus, nisi hoc inspexerimus signum. *Quam-*
obrem Christus: Sicut, inquit, exaltavit Moyses serpentem in deserto, ita exaltari Ioan. 3.
oportet filium hominis, ut omnis qui credit in illum, non pereat, sed habeat vitam eter-
nam. Huic signo etiam contradicit mundus. Debet enim, quisquis sanari
 vult, intueri Christum crucifixum oculis fidei & compassionis, recolens
 verbi, quod scriptum est: *Christus passus est pro nobis, vobis relinquit exemplum,* 1. Pet. 2.
ut sequamini vestigia eius. At omnes recusamus pati, & compati Christo. Vo-
 lumus quidem eum sequi in delictis, sed in his non invenitur Christus nos
 præcessisse. Viam enim duram hic ambulans, quæ carni sunt molestiora, e- Bernard.
 legit. Propterea suis dicit imitatoribus: *Qui vult venire post me, abneget semet-* Math. 16.
ipsum & tollat crucem suam, & sequatur me. Non putes paruum militiæ esse ge- Luc. 9. & 14.
 nus, si te ipsum abnegare contenderis. Desiderijs omnibus tuis bellum in di-
 cas necesse est. Ibi quæ glossas omnes, quæ tibi blandiuntur, suadere quæ ni-
 tuntur, ut scilicet hic & hic tecum dissimules, tibi parcas, hoc tibi bene lice-
 re, hoc perfectioni non aduersari, & huiusmodi feruore constanti proficin-
 das. Non declines à feruore & proposito proficiendi: rationale tamen sit Roma. 12.
 illud & discretum, iudicio prælati moderandum & dirigendum. At quia
 nunc penè omnes, quæ mundi sunt, sapiunt, Christo in hoc signo contradi-
 cunt. Quarto, positus est nobis in signum discretionis, quo scilicet discer- III.
 nitur inter filios gratiæ, & filios hominum. *Filij hominum, inquit, vique quo* Psalm. 4.
gravi corde? ut quid diligitis vanitatem, & queritis mendacium? Vnde subindica-
 tur, quod filij huius mundi, qui prudeatioris sunt filijs lucis in generatione Luc. 16.
 sua, diligunt & quærunt ea, quæ sunt in mundo, quæ enumerat Ioannes, di-
 cens: *Omne quod est in mundo, aut est concupiscentia carnis, aut est concupiscentia* Ioan. 2.
oculorum, aut superbia vitæ. Porro, filij lucis, filij gratiæ, atque ut totum di-
 cam, filij Dei, non ea, quæ mundi sunt diligunt. Semper enim in eorum cor-
 dibus hæc vox auditur: *Qui diligit mundum, non est charitas Patris in illo.* Semper Ibidem.
 audiunt: *Qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam æternam custodit eam.* Inter Ioan. 12.
 virosque igitur filios, gratiæ scilicet & huius mundi, signum discretionis, id
 est, Christus in sua passione positus est, quo ab alijs alij discernuntur. Chri-
 stus enim eos sibi adoptat filios, quos sanguine suo sibi assignat. Cuius ha-
 bemus figuram in Exodo, vbi de sanguine agni iubentur filij Israel tingere Exod. 12.
 super liminaria domorum, ut hoc videns sanguine liminam domum Ange-
 lus percussus, transeat, & immunem relinquat. Si quisquis huius mundi,
 hoc est, omnium mundanorum effugere quærit excidium, signet se sangui-
 ne agni immaculati Iesu Christi, quo vincere possit & elabi insidias dæmo-
 num, & nequitiarum spirituum malignorum. Vnde pari modo viris, qui de-
 bebant percutere civitatem, dictum est: *Super quos videritis Thau* (quod est sig-
 num crucis) *ne occidatis eos.* Signari enim ante Dominus fecerat frontes vi-
 rorum gementium & dolentium signo Thau. Vnde ab illorum percussio-
 ne, qui signati fuerant, viros, qui civitatem percussuri erant, deterruit, di-
 cens: *Super quos videritis Thau, ne occidatis eos.* Hoc est quod dicimus, cru-
 cem Do-

Auguſt. cem Domini ſeu paſſionem Chriſti ſignum eſſe, quo ſerui Dei ſignantur, differunturque à filiis ſeculi in frontibus eorum. Et vbiunque ſignum hoc fuerit inuentum, Angelus percutiens nõ habebit poteſtatem. Eſt ergo Chriſti paſſio nobis in ſignum, quod filij Dei ſumas, ſi tamen eandem (ve ſignum redemptionis noſtræ) circumferamus in cordibus noſtris. Verum huic ſigno quoque contradicitur à multis. Vtenim iam declaratum eſt, imprimatur viris dolentibus & gementibus ſuper peccatis ſuis, & ſuper paſſionibus Chriſti. Qui igitur lux mundi delectantur, neque de peccatis ſuis, neque ſuper Chriſti paſſione compunguntur, hi ſuis prauis moribus Chriſto vehementer contradicunt. Chriſtus itaque alijs quoque rationibus nobis eſſe in ſignum poteſt oſtendi, ſed in ſignum, cui contradicitur. Vſcimus enim ſignum ſcopum aliquando, quo mittitur ſagitta. Hoc modo Chriſtus nobis ſignum factus eſt, quo in ſeipſo ſignificet nobis, indicetque quæ ſit via ad regnum caelorum, qua ſit etiam eundem ad ſe. Vndè in ſua vita oſtendit nobis hoc vitale ſignum, quæ loquitur nobis, vt ad hoc ſignum Chriſtum curamus, ipſum imitemur, ſi optamus ſalutem. Ad quod exhortans nos Apoſtolus: *Curramus*, inquit, *ad propoſitum nobis certamen, aſpicientes in autorem fidei, qui propoſito ſibi, & audio crucem ſuſtinuit, conſuſione contempta.* Eſt igitur reuera Chriſti vita regula quædam, iuxta quam ſic nobis viuendum. Quid enim in Chriſto videmus non imitandum? Quid inuenimus in eius vita, quod nobis non ſit ſignum, iuxta quod debeamus viuere? Paupertas eius nobis eſt ſignum, quo ſpereto mundo, contemptisque diuitijs, paucis viuamus contenti. Humilitas eius nobis ſignum eſt, quo ſuperbiam vanamque gloriam declinemus. Et hoc modo de ſingulis eſt virtutibus cogitandum, quibus Chriſtus nobis in ſignum factus, quo eundem, quomodo ve ſit viuendum, ſignificat. At proh dolor, à permultis ſigno huic contradicitur. Contradixerunt Scribæ & Phariſæi. Contradidunt hæretici & mali Chriſtiani. De Scribis Phariſæiſque, quantum contradixerint Chriſto, omnibus ex Euangelica hiſtoria eſt euulgatum. Hæretici quoque non conſentientes ſanæ fidei Chriſtiana, contradidunt Chriſto. Aliter enim aliaque hæreticorum atque Chriſti eſt eruditio, aliter quoque quam Deus eos docet, ipſi Deum prædicant. Vndè magis Chriſtum impugnant. Contradidunt poſtremo mali Chriſtiani. Ea enim, quæ verbo & opere docuit Chriſtus, malè viuendo mali impugnant Chriſtiani. Chriſtus humilitatem ac mititatem docuit, at Chriſtianus ſuperbiam exercens, Chriſto contradicit. Eſt aliquando ſignum aliquid nobis ſignificans, vt circulus ante tabernam ſignificat vinum ibi eſſe venale, cucullus ſignificat monachum, corona rafa in capite ſignificat ſacerdotem. Hoc modo iterum Chriſtus eſt ſignum. Significat enim nobis ſalutem ex ſe quaerendam, ſignificat nobis ſe lucem eſſe mundi, Dei Filium, Omnipotentem, miſericordiſſimum. Hæc enim omnia nobis ſignificant ſigna, prædicatio & opera Chriſti. In Chriſto itaque eſt veritas, vt quæ ſigna indicant, eadem ſint verè in Chriſto. Aliter autem nobiſcum eſt. Sæpenumero enim ſigna falſa abſque re præferimus. Nõne pariter omnes ſignum monſtrauimus Chriſtiana militiæ? Chriſto tamen, hoc eſt, Chriſtiana vita multi contradicimus. Circumferimus veſtem religioſam, qua nos ſpirituales, hoc eſt, ſpiritu viuentes ſignificamus, cum sæpenumero conuerſatio

fatio nostra adhuc sit in carne: quare magis mortui iudicandi sumus, quam viuentes, dicente Apostolo: *Si secundum carnem vixeris, moriemini. si autem spiritu facta carnis mortificaueris, viuetis.* Qui igitur carnem domat, qui desiderijs carnis imperat, qui iuxta spiritum viuit, loquitur, cogitat, & sic viuendum docet, spiritualis dicens est. Fallit itaque saepenumero signum externum, quomodo signum fallit indicans venale vinum, si non fuerit in domo vinum. Hoc modo externam saepe significamus pietatem, religionem, atque deuotionem, cum nihil, parumve horum sit in nobis, viuat verò in nobis mundus. Christi itaque vita & eruditio signum nobis est (vt dixi) quomodo imitando illum, nos esse oporteat pauperes, humiles, peregrinos, & aduenas super terram, nihil quò de hoc mundo amantes, sed corda nostra ad Deum semper erigentes. Verum contradicimus huic signo. Omnes enim, qui Christum imitari aut nolunt, aut non fatagunt, signo huic contradicunt. Videre vis an contradicas vitam Christi, quæ tibi signum est, quod imiteris, quæ veluti exemplar in monte tibi constitutum est, iuxta quod agas? Vide quocurrat affectus tuus, quid libentius cogites, cui insistas diligentius, & quid tenacius serues. Si de gloria temporali, si de delectatione carnis, si de voluptate aut diuitijs sermo fiat, & tu mox sollicitus agis, in mente quæ tua versatur quomodo ea possis obtinere, si ad rememorationem rerum mundanarum incitatur exultatque animus, si te audisse voluptatis quid delectat, & si eadem alijs recensere animum tuum iuuat, in via es mala, vbi Christo, vbi signo vitam contradicunt. Perniciosissima est cogitatio, mundi spurcitas, illecebramque meditari carnis cum desiderio obtinendi. Hic tamen à iuuentute vehementer Christo Domino nostro contradicunt. Non hoc nos Christus docuit. Nos enim in mundo quærimus oblectamenta, Christus pro nobis molesta & tormenta pertulit, suisque dixit imitatoribus: *In mundo presuram habebitis.* Item quæ: *Nolite mirari, si odio vos habet mundus, sed scitote, quia me priorem odio habuit.* Heu, quam rarus est hodiè, qui Christi vitam, hoc est, Euangelium audiens, intra se compunctus gemat, quod in hoc & in illo difformis Christo sit, quod à Christi vita tantum adhuc disteat. Quam rarus, inquam, est, qui ex toto corde Christi virtutes, si quando eas considerauit ex lectione Euangelica, optet, dicatque: *Vtinam pijssimè Iesu, in hoc imitari te possem.* O si me aliquando vincam, vt quomodo tu ambulasti, ita & ego ambulem. O quam paucis contingit, qui omnem suam sollicitudinem, & curam eo dirigunt, vt quomodo imitari ea, quæ in Christi vita didicerunt, quarant, sicut videmus eos sollicitos, atque studiosos mundi amatores, qui nihil negligunt, vbi opes, gloriam, luxum, aliave id genus terrena comparare sperauerint. Nihil illis difficile, modo obtineant, quod concupiscunt.

Quare pari studio, pari desiderio non incitantur, qui Euangelici hodiè volunt nuncupari? Quantum ad Euangelij litteram attinet, sunt ipsi, qui se primos iactant & vocant Euangelicos, imò & studia sua pessima, pestilentissimasque machinationes, versutias, detractiones, inuersiones virulentas, odio, inuidiaque plenas, prædicationes quæ suas pessimas Euangelium vocant, & eos, qui in huiusmodi ipsis consentiunt, Euangelium dicunt amare. Quod Euangelium? Impunè peccare, ad omnem peccandi libertatem effratos esse, carnalibus desiderijs suis satisfacere, & pessimis operibus insudare:

K re: quia

Vita Christi
à quibus con-
tradicitur.

Ioan. 16.

Ioan. 13.

In Euange-
licos huius
seculi.

re: quia opera bona, inquit, ad salutem sunt superflua & nulla. Et idē ubi de Christi imitatione agitur, Euangelium Christi quē vita illis est signum, cui contradicunt. Iuxta Euangelium namque viuere, carni & vitij mortificandis insistere, Christi vitam imitari, atque in se exprimere, Papistarum, Monachorum quē esse volunt, non Euangelicorum. Neque enim propterea sunt Euangelici, vt iuxta Euangelium, & pro Euangelicā integritatis obseruantia viuant, sed vt sub Euangelij nomine liberius peccent, dum sub velamine Christianā libertatis, nihil obediunt Ecclesie, quam non solum persequuntur, sed impugnant etiam vita, moribus & eruditione Christum. A quorum contagione vos seruet Christus Dominus in æternum benedictus, Amen.

DOMINICA II. POST DOMINI NATIVITATEM, Epistola B. Pauli Apostoli, ad Romanos XII.

Obfecro vos per misericordiam Dei, vt exhibeatis corpora vestra hostiam viuentem, sanctam, Deo placentem, & rationabile obsequium vestrum. Et nolite confirmari huic seculo: sed reformamini in nouitate sensus vestri, vt probetis, quae sit voluntas Dei bona, & beneplacens, & perfecta. Dico enim per gratiam, quae data est mihi, omnibus qui sunt inter vos, non plus sapere, quam oportet sapere: sed sapere ad sobrietatem. Et vnicuique sicut Deus diuisit mensuram fidei. Sicut enim in vno corpore multa membra habemus, omnia autem membra non eundem actum habent: ita multi vnum corpus sumus in Christo. Singuli autem alter alterius membra in Christo Iesu Domino nostro.

PARAPHRASIS IN EANDEM EPISTOLAM.

Obfecro, non per potentiam vobis impero. Nihil enim aliud ago, quam quod suscepi officium vos reconciliandi Deo. Quare obsecro vos per misericordiam Dei vobis factam. Vide hic, quanta se humilitate deicit Paulus, quanta mansuetudine rogat, qui iubere potuisset. Sciens nimirum humanum ingenium facilius blandis, sed veris persuasionibus ac lenitate duci, quam imperio austeriori impelli. Vnde quam stultē egerit Roboam liquet, qui derelicto consilio seniorum, benignitatem suadērium, iuuenum sequutus est consilia, & durē populo loquens, decem à se tribus Israel auerit. Itaque Paulus (vt mater ad eos, quos Christo generat) obsecro, ait, vos per misericordiam Dei factam (vnde salus nostra, & non ex vllis meritis nostris nobis consistit) vt vnusquisque vestrum seipsum master Deo in sacrificium, per abnegationem & mortificationem desideriorum suorum carnalium, vt corpora vestra Deo exhibeatis hostiam viuentem. Viuens hostia dicitur, quando ab hac vita homo non deficit, & nihilominus à carnalibus desiderijs Dei se amore occidit. Itaque hostia viuens dicitur corpus pro Deo afflictum. Viuit enim virtutibus, moritur vitijs. In hoc enim ab his, qui sub lege viuēbāt, nos sub gratia constituti, differimus, quod illi corpora brutorum offerebant animalium, hostiam mortuam, nos modo tempore Euan-

3. Reg. 12.
1. Par. 10.
Rom. 12.